

ARIJADNA PROTIV MINOTAURA

Mari-Odil Artman

Prevela
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala:
Marie-Odile Hartmann
ARIANE CONTRE LE MINOTAURE

Copyright © 2004 by Éditions Nathan, Paris-France
Translation copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

ARIJADNA PROTIV MINOTAURA

POGLAVLJE 1

OTKRIĆA

Uletevši u gineceum,¹ Tara se nasmeši pred prizorom koji je tamo zatekla. „Tako mi Zeusa, kakva gungula!“, pomisli. Pod velike dvorane bio je prekriven raznobojnim tkaninama. Neke sluškinje su trčkarale tamo-amozivajući jedna drugu. Druge su stajale kraj razboja i živo razgovarale. Dok je dojkinja pogledom tražila svoju gospodaricu Arijadnu, kćer moćnog kritskog* kralja Minoja,* princezin glas iznenada nadjača žagor:

„Sumado! Rezo! Umiremo od žeđi! Donesite nam hladne vode!“

Devojka tada ugleda Taru i veselo je pozdravi:

„Dojkinjo, kako si od jutros? Gde si dosad? Krojačice su stigle! Treba da se posavetujem s tobom!“

„Sa mnom? Otkad ti to slušaš moje savete?“, uzdahnu Tara. „Imali smo prilike da se uverimo u to!“

Zvezdice u tekstu upućuju na rečnik na kraju knjige.

¹ Dvorana za žene u unutrašnjosti kuća starih Grka. (Prim. prev.)

Pošto je upravo napunila šesnaest godina, Arijadna je sada mogla da sedi na kraljevskoj tribini tokom proslave jesenje ravnodnevice. To je bio veliki praznik, najvažniji u godini: na taj dan sahranjivana je godina na izmaku.

„Kako vreme leti“, pomisli Tara, setivši se onog ranog jutra kada joj je kraljica Pasifaja poverila lepu bebu koju je upravo donela na svet.

„Mene je, Taro, odgajila tvoja majka“, rekla joj je tada. „Ti si mi kao sestra i imam puno poverenje u tebe. Evo moje kćeri Arijadne: brini o njoj. Ti ćeš se njoj starati onako kako se tvoja majka starala o meni.“

Šta se sve otada izdešavalo!

Smeh trže dojkinju iz sanjarenja. Arijadna je u žurbi naopako obukla prugastu tuniku koju je probala.

„Samo se vi meni rugajte!“, viknu izmotavajući se. „Dojkinjo! Kako ti se čini?“

Tara se blago nasmeši.

„Deluješ mi prilično uzbuđeno, princezo moja!“

„Toliko sam srećna! Obožavam pripreme za ovaj praznik!“

Devojka je sada veselo jurila kroz dvoranu, dok je krojačica trčala za njom, pokušavajući da joj namesti tuniku.

„Smiri se, gospodarice, molim te. Pusti me da radim svoj posao, inače neću završiti na vreme!“

Arijadna naglo stade tako da krojačica, u punom zaletu, nije mogla da se zaustavi dovoljno brzo. Dve mlade žene padaše na pod; upetljane u tuniku, koja je pretila da se pocepa, i ne uspevajući da dođu do daha pošto su se zagrcnule od smeha, nisu mogle da ustanu. Videvši ih tako, sve sluškinje nakratko obuze bezumni smeh. Nadjačavši uzvike i opštu razdraganost, jedan iznervirani glas tada sledi prisutne.

„Opet se glupiraš, sestro! Koliko ti je godina? Otac je u pravu: nikada nećeš biti princeza dostojna tog imena!“

U dvorani je sada vladala preneražena tišina. Lepa Fedra, sa elegantnom punđom iz koje su ispadali smeđi uvojci, okrenu se ka Tari.

„A ti, dojkinjo“, reče prekorno, „zar je tako učiš lepom ponašanju?“

Crne oči su joj još više potamnele od ljutnje.

„A šta vi čekate?“, nastavi obraćajući se krojačicama. „Ne stojte tu kao ukopane! Na posao!“

Ona pokaza raznobojne tkanine u rukama devojke koja je ušla s njom.

„Odlučila sam šta ću obući na dan proslave. Hoću da mi od ovog vunenog materijala sašijete ravnu suknju sa sedam karnera, napravljenih od ovih tkanina. I bluzu sa kratkim nabranim rukavima koja se vezuje vrpcom na grudima i ima pojas s velikom mašnom na leđima.“

Krojačice, koje su se okupile oko Fedre, pažljivo su slušale njena uputstva.

„Uh“, šapnu Arijadna Sumadi, Tarinoj kćeri. „Oluja je prošla. Kakva grozna narav!“

I ona je bila smeđa kao njena sestra Fedra, starija od nje godinu dana, ali su joj krupne bademaste oči bile boje mora, koja je prelazila iz zelene u plavu, ili čak sivu. Njihov odsjaj se menjao u zavisnosti od odeće, njenog raspoloženja ili vremena.

Kada je ugledala Taru kako, uvređena zbog Fedrinih grubih opaski, sedi oborene glave u jednom uglu, ona se rastuži.

„Opraštaš mi, je l' da?“, prošaputa joj na uho, nežno je zagrlivši.

„Zar ne možeš da budeš malo...“

„Samo sam htela da se zabavim! Slatko smo se nasmejale, zar ne? Fedra je tako ozbiljna. Uostalom, nije jedina. Ovde ponekad vlada... tako mračno raspoloženje!“

Dojkinja uzdahnu.

„A da pustimo tvoju sestru da proba odeću? Hajdemo napolje...“

One sidoše niz nekoliko stepenika i bez reči prodoše kroz veliku dvoranu za prijeme u prizemlju palate. Arijadna je samo okrnula pogledom umetnike zaokupljene osvežavanjem zidnih slika uoči predstojećih praznika. Razmišljala je o jednom razgovoru koji je nehotice čula: krojačice su pričale o tom užasnom čudovištu ljudskog tela i glave bika koje je njen otac držao zatočeno. Koliko je shvatila...

„Dojkinjo“, reče iznebuha. „Ko je tačno taj Minotaur?“

„Pa to i sama znaš. Jedno vrlo opasno stvorenje!“

„Da, znam to, ali čula sam da... Je li istina da je on član naše porodice?“

One predoše preko praga. Sunce je bleštalalo i princeza zastade, nakratko zaslepljena sjajem tog lepog jesenjeg popodneva.

„Taro? Jesi li čula moje pitanje?“

Pošto je Tara i dalje ćutala, ona nastavi da navaljuje:

„Ma hajde, Taro! Po izrazu tvog lica jasno vidim da znaš odgovor. Zašto onda nećeš ništa da mi kažeš? Pa šesnaest mi je godina...“

„Zašto ne pitaš majku?“

„Moju majku? Od nje nikada nisam dobila nikakav odgovor. Ponekad se pitam zna li ona uopšte da ja postojim!“

„Često je umorna, ali ne preteruj...“

„Ma ne! To je istina.“

„A kralja?“

„Mog oca? Znaš li šta mi on kaže kad ga pitam nešto u vezi s našom porodicom? 'Pitaj majku!' A što se tiče moje sestre, ona tvrdi da ne zna ništa o tome i da je to uopšte ne zanima. Ne mogu to više da podnesem, Taro!“

Dojkinji je neprijatno i Arijadna oseća da samo što nije progovorila. Kad su pronašle zgodno mesto za sedenje u hladu, princeza ponovo krenu u napad.

„Obične krojačice znaju više o mojoj porodici nego ja! To je tako ponižavajuće!“

„Priznajem, bilo bi bolje da si upoznata sa nekim stvarima, ali teško mi je... To je ogromna odgovornost...“

Ona učuta, rasejano pogledavši plavokosog mladića koji je nedaleko odatle obrađivao vinograd.

„Molim te, Taro!“, bila je uporna princeza.

„Krojačice su u pravu“, uzdahnu dojkinja prestavši da okleva, „Minotaur pripada kraljevskoj porodici.“

Ona uhvati Arijadnu za ramena i privi je na grudi.

„Rodila ga je tvoja majka Pasifaja.“

„Kako to?“

Devojka se naglo odmače od dojkinje.

„Oprosti mi, princezo!“, reče Tara skrenuvši pogled. „Teško pronalazim odgovarajuće reči.“

„Ispričaj mi, dojkinjo, molim te. Ne smeš ništa da mi prećutiš“, reče Arijadna jedva čujnim glasom.

Tara sačeka nekoliko trenutaka pre nego što nastavi:

„Majka ti je užasno patila. Još vidim moju sirotu Pasifaju s novorođenčetom u krilu kako nežno tepa svojoj bebi, skrhanana od bola zbog njenog čudovišnog izgleda. Želela je po svaku cenu da je zadrži kraj sebe. Ali on je rastao, postajao sve opasniji, bio je žedan krvi. Naročito je mrzeo Minoja.“

„Zašto?“

„Želeo je da ga odvoji od majke i on je to verovatno osećao. Na kraju je kralj tražio od Dedala,* svog graditelja, da osmisli mesto gde bi ga zatvorio, ali tako da ima dovoljno prostora za trčanje.“

„Lavirint!“

„Pogodila si. Ali kada je Lavirint završen, trebalo je otrgnuti Minotaura iz majčinog naručja... Devet stražara platilo je to životom, toliko je već bio ojačao. Minoj je naredio da ga gađaju kamenčugama. Da to nije učinio, ne bi naterali